

bul'dan büyük bir kuvvetle gönderilen Kuyucu Murad Paşa, Anadolu'daki Kalenderoğlu gibi âsileri bertaraf ederek Oruç ovasında Canbulatoğlu'nu yendi. Kuyucu Murad Paşa daha sonraki yıllarda da Anadolu'da yer yer ortaya çıkan Celâli kalıntılarının üzerine gitmiş ve sükûneti temin etmiştir. Bu devirde yaklaşık on beş yıl kadar süren Celâli hareketleri Anadolu halkına çok zarar vermiş, zaman zaman İstanbul'un Anadolu ile irtibatı kesilmiş ve bazı Doğu Anadolu şehirleri İran'a kaptırılmıştır.

Öte yandan Balıkesir taraflarında çevresine topladığı başı bozuk kuvvetlerle isyan eden ve Manisa ile Aydın taraflarını istilâ ederek üzerine gönderilen kuvvetleri mağlûp eden Cennetoğlu bir süre bölgede huzursuzluk kaynağı olmuş, bu âsi de ancak 1624 yılında Manisa ovasında mağlûp edilerek öldürülmüştür.

Devleti en çok uğraştıran isyanlardan biri de Abaza İsyanı'dır. Erzurum valisi olan Abaza Mehmed Paşa, II. Osman hadisesinden (1622) dolayı yeniçerileri padişah katili ilân edip bölgede nüfuz kazandı. Etrafına topladığı 30.000 kişi ile Sivas'ı işgal etti ve Ankara'yı kuşattı. Üzerine gönderilen kuvvetleri mağlûp eden bu âsinin hakkında gelinemeyince devlet onu Erzurum valisi olarak tanımak zorunda kaldı. Ancak Abaza, devletin Bağdat Seferi'yle meşgul olmasını fırsat bilerek yeniden isyan etti. Kendisine Ahıska Seferi'ne iştirak ettiği takdirde affedileceği bildirilmesine rağmen kabul etmeyip yeniçerilerin üzerine saldırınca tekrar âsi ilân edilip Erzurum'da kısırıldı, fakat müstahkem kale karşısında sonuç alınamadı. Daha sonra ordusunda kale döğer toplan bulunduğu halde Abaza üzerine gönderilen Sadrazam Hüsrev Paşa 1628'de Erzurum'a kadar gelip şehri kuşatınca Abaza teslim olmak zorunda kaldı.

Vaktiyle Anadolu beylerbeyi olan fakat gözden düşmüş bulunan İlyas Paşa da 1632 yılında Balıkesir ve Manisa bölgesinde isyan edip burada nüfuz kazandı. Cihangirlik sevdasına düşerek birtakım hayallere kapılan İlyas Paşa Şam valiliğine gitmeyince üzerine kuvvet gönderildi. Alaşehir ovasında mağlûp olan âsi müstahkem Bergama Kalesi'ne sığınınca hile ile elde edilip İstanbul'da cezalandırıldı.

Sultan İbrâhim'in hareketlerini protesto etmek maksadıyla ve kendisinden istenen fazla vergiyi halktan toplamaya-

rak isyan eden Varvar Ali Paşa ise 1648'de üzerine gönderilen İpsir Mustafa Paşa tarafından mağlûp edildi. Bu devirde devlet idaresine isyan eden diğer bir âsi de Kara Haydaroğlu'dur. Üzerine gönderilen kuvvetleri silâh arkadaşı Katırcıoğlu ile beraber mağlûp eden Kara Haydaroğlu Isparta'yı haraca kesmek istediye de buranın mütesellim'i Abaza Hasan Ağa (Paşa) tarafından âni bir baskınla ele geçirilerek İstanbul'a gönderildi (1649). Bu dönemin azılı âsilerinden bir diğeri de Gürcü Abdünnabi olup devlet memuru iken isyan ederek halka eziyet etmeye başladı. Sultan Ahmed Vak'asında (1648) tenkil edilen sipahilerin kanını dava ederek ortaya çıkan Abdünnabi, devrin önemli âsilerinden Katırcıoğlu ile de birleşerek İzmit üzerinden Üsküdar'a yürümüş, öncü kuvvetleri de mağlûp etmişti. Gürcü Abdünnabi ancak hile ile mağlûp ve katledilebildi, Katırcıoğlu ise affa uğradı.

Kara Haydaroğlu'nun ortadan kaldırılmasında önemli rol oynayan Abaza Hasan Paşa, bu başarısından dolayı Yeni-il voyvodalığı ile mükâfatlandırılmıştı. Ancak daha sonra kendisine verilen bu memuriyetin elinden alınmasıyla isyana itilmiştir. Etrafına binlerce âsi toplayan Abaza, üzerine gönderilen Karaman beylerbeyini de mağlûp ederek devletten Türkmen ağalığı memuriyetini elde etti, taraftarı İpsir Mustafa Paşa'ya da Halep eyaleti verildi. Bu tavizlerden şımara Abaza, kapısında daha çok âsi barındırarak güçlendi. Bundan sonra İpsir Mustafa Paşa Abaza'nın desteğiyle sadârete tayin edildi ise de fazla kalama- di ve idam edildi. Onun öldürülmesi üzerine Abaza yeniden isyan etti. İsyanı Köprülü Mehmed Paşa'nın sadâretinde iyice şiddetlendi. Köprülü'nün sert icratından kaçanlar Abaza'nın yanında yer aldılar. Hatta Abaza Ilgın'da Murtaza Paşa kumandasındaki bir Osmanlı ordusunu da yendi. Fakat kış dolayısıyla Antep'e çekilip askerlerini çevre kazalara dağıttığı sırada Halep'e gelmiş olan Murtaza Paşa tarafından hile ile yakalanıp öldürüldü. Böylece tehlikeli bir hal alan bu isyan da sona ermiş oldu.

Anadolu'da XVIII. yüzyılda serkeşlik ederek dolaşan ve "kapisız levant" olarak adlandırılan eşkıya ise halka büyük zulüm yapmış, uzun süren İran savaşları yüzünden Anadolu'yu talan etmişlerdi. Bu gaile ise ancak 1775 yılında Anadolu müfettişi sıfatı ile bunlar üzerine gönderilen Konya Valisi Kuyucu Süley-

man Paşa tarafından bertaraf edildi. Halk ve hükümet el ele vererek 1776 yılına kadar bunların önemli bir kısmını yok etti.

Anadolu'da meydana gelen bu isyanlardan şehzade isyanları, Osmanlı Devleti'nin varlığını doğrudan tehdit eder bir mahiyettedir. Nitekim bu sebeple devlet zaman zaman parçalanma durumuna gelmiş, gelişme ve fütuhât durmuş, memleket içinde kardeş kanı dökülmüştür. Gerek otorite boşluğu gerekse dinî sebeplerle çıkan ve genel adıyla Celâliîlik şeklinde anılanları ise memleketin harap olmasına, yerleşik halkın yerlerini terk ederek pek çok meskûn yerin boşalmasına, ziraat yapılan toprakların harap olarak gelirin düşmesine yol açmıştır. Yerlerini yurtlarını terkedenlerden özellikle İstanbul, Bursa gibi büyük şehirlere gidenlerin işsizlik sebebiyle birtakım kanunsuz hareketlere kalkışmaları devleti yeni problemlerle karşı karşıya bırakmıştır. Memleket isyan hareketlerinin ortadan kaldırılmasına kadar âdeta bir harabe haline gelmiş, dolayısıyla hem dış hem de iç meseleler devleti büyük ölçüde yıpratmıştır.

BİBLİYOGRAFYA :

Naîmâ, *Târih*, VI, 328-329, 338; Râşid, *Târih*, V, 123, 281-282; Cevdet, *Târih*, II, 40; M. Çağatay Uluçay, *XVII. yüzyılda Saruhan'da Eşkıyalık ve Halk Hareketleri*, İstanbul 1944; a.m.f., 18 ve 19. Yüzyıllarda Saruhan'da Eşkıyalık ve Halk Hareketleri, İstanbul 1955; a.m.f., "Yavuz Sultan Selim Nasıl Padişah Oldu?", TD, sy. 9 (1954), s. 117-142; sy. 10 (1955), s. 117-142; sy. 11-12 (1966), s. 185-200; Uzunçarşılı, *Osmanlı Tarihi*, III/1, s. 100-113, 149-153, 164-168; Dânişmend, *Kronoloji*, I, 68, 146-166, 179-181, 184-187, 188-189, 356-374, 416-423; Şerafettin Turan, *Kanunî'nin Oğlu Şehzade Bayezid Vak'ası*, Ankara 1961; Mustafa Akdağ, *Celâli İsyanları, 1550-1603*, Ankara 1963; a.m.f., "Celâli İsyanlarında Büyük Kaçkınlık, 1603-1606", TAD, II/2-3 (1964), s. 1-49; Mustafa Cezar, *Osmanlı Tarihinde Levendler*, İstanbul 1965; Şahabeddin Tekindağ, "Şah Kulu Baba Tekeli İsyânı", BTDD, I/3 (1967), s. 34-39; I/4 (1968), s. 54-59; a.m.f., "Canbulat", İA, III, 22-23; M. Cavid Baysun, "Cem", İA, III, 69-81. MÜCTEBA İLGÜREL

5. XIX ve XX. Yüzyıllarda Anadolu. XIX. yüzyılın başlarında Anadolu'da memleket idaresi şeklen valilere ait gibi görünüyorsa da gerçekte duruma âyan, beyler, mahallî beyzadeler hâkimdi. Aynı tarihlerde Suriye ve Mısır'da Fransız-İngiliz menfaatleri çarpışırken Rusya da Doğu Anadolu'ya doğru yaklaşmakta idi. Devlet idaresine yeni bir düzen vermek için çabalayan III. Selim'in yeniçeriler ta-

rafından öldürülmesinden sonra tahta çıkan II. Mahmud, başlangıçta Alemdar Mustafa Paşa'nın âyanla imzaladığı Sened-i İttifak'ı kabul etmek zorunda kalmış olmasına rağmen çok geçmeden bunlara karşı başarılı bir mücadele başlattı. Anadolu'daki mahallî âyan ve mütegalibeyi ortadan kaldıran padişah, daha sınırlı bir merkezîyetçilik sayılabilecek Müşirlik Teşkilâtı'nı kurdu. Anadolu'da bulunan on sekiz eyaletin sayısını dörde indirdi. Birkaç eyalet veya sancağın birleştirilmesiyle meydana getirilen bu idarî birimlerin başına, düzenin sağlanması ve halkın zalim idarecilerin zulmünden korunması amacıyla, geniş yetkilerle askeriyeden birer müşir tayin edildi. Ancak Osmanlı İmparatorluğu'nun dağılma dönemine girmiş olması, II. Mahmud'un idarî alanda attığı önemli adımları engelledi.

Batılı büyük devletlerin kışkırtmalarıyla patlak veren Mora İsyanı ve 1828-1829 Osmanlı - Rus harbi, merkezî hükümetçe bir süre önce itaat altına alınan eyaletlerde yeniden bağımsızlık hareketlerinin çıkmasına yol açtı. Osmanlı-Rus savaşı sırasında Doğu Anadolu'nun bir kısmı ilk defa Rus işgaline uğradı. Erzurum ve havalisini işgal eden Rus ordusu 1829 sonbaharında çekilirken Erzurum'da oturan Osmanlı tebaası Ermeniler'den büyük bir kısmını, özellikle sanayi erbabını da beraberinde götürdü. 1831 yılında isyan eden Mısır Valisi Mehmed Ali Paşa, ancak büyük devletlerin aracılığıyla Kütahya'da durdurulabildi. Nitekim Kırım Harbi öncesinde yalnız Anadolu eyaleti merkezî idarenin tam olarak kontrolünde kalmıştı. Fakat burada da derebeyi tarzında isyankâr aileler bulunuyordu.

Osmanlı İmparatorluğu'nun hızla dağılması ve dağılma sonunda imparatorluktan kopan parçaların hangi Avrupa devletince alınacağı meselesi, meşhur "Şark meselesi" denilen milletler arası politikanın esasını oluşturdu. Bütün XIX. yüzyıl boyunca bu dağılmayı kendi çıkarları doğrultusunda şekillendirme işini yüklenen devletler, değişen şartlara göre bazan dağılmanın karşısında oldular, bazan da en büyük destekleyicisi rolünü oynadılar. Osmanlı yöneticileri ise Avrupa devletlerinin birbirleriyle olan çekişmelerini bir denge politikası takip ederek imparatorluğun devamı için kullandılar.

XIX. yüzyılın ikinci yarısında politik ve stratejik âmillere bir de ekonomik âmil-

ler eklendi. 1856 yılında İngilizler Anadolu'da İzmir-Aydın arasında ilk demiryolu imtiyazını aldılar; bunu Fransa takip etti. Yabancı sermayenin Anadolu'da kendini göstermesi Fransa, İngiltere ve Rusya'nın menfaatlerini karşı karşıya getirdi. Nitekim Rusya Şark meselesini tek başına halletmek üzere harekete geçti. 93 Harbi adı verilen 1877-1878 Osmanlı-Rus Savaşı'nda Osmanlı Devleti yalnız kaldı ve büyük bir yenilgiye uğradı. Ruslar Doğu Anadolu'da Erzurum'a kadar olan bölgeyi işgal ettiler. Burarlarda yaşayan Ermeniler'i Osmanlı Devleti aleyhine kışkırttıkları gibi, 3 Mart 1878'de imzalanan Ayastefanos Antlaşması'na da Ermeniler'le ilgili bir madde koydurdular. Antlaşmanın 16. maddesine göre, Osmanlı hükümeti Anadolu'da Ermeniler'in oturduğu vilâyetlerde ıslahat yapacak ve bu ıslahat gerçekleşinceye kadar Rus işgali kalkmayacaktı. İngiltere bu antlaşmayı kendi çıkarlarına aykırı bularak Berlin'de yeni bir kongre toplanmasını sağladı. Öte yandan Berlin'de Osmanlı diplomatlarını destekleyeceği vaadi ve tehditlerle Osmanlı Devleti'yle 4 Haziran 1878'de bir sözleşme imzalayarak Kıbrıs'a yerleşti. Adı geçen sözleşmeye göre İngiltere, Ruslar'ın Anadolu içlerine doğru hareketine engel olmak için Osmanlı Devleti'ne yardım edecek, Osmanlı hükümeti de Anadolu'da Ermeniler'in oturduğu yerlerde ıslahat yapacaktı. Yapılacak ıslahatın şartlarını iki devlet birlikte kararlaştıracaktı. Ruslar Kars, Ardahan ve Batum'dan çekilince İngiltere de Kıbrıs'tan çekilecekti.

Fakat İngiltere Berlin Kongresi'nde vaad ettiği yardımı yapmadığı gibi Rusya da Kars, Ardahan ve Batum'dan çekilmedi. Ayastefanos'un Anadolu ıslahatı ile ilgili 16. maddesi kısmen değiştirilerek Berlin Antlaşması'nın 61. maddesinde yer aldı. Adı geçen maddeye göre Osmanlı hükümeti Ermeniler'in yaşadığı vilâyetlerde ıslahat yapacak ve bunu diğer devletlere bildirecekti. İngiltere antlaşmadan doğan müdahale hakkını kullanarak Anadolu ıslahatının uygulanması konusunda hazırladığı programları kabul etmesi için zaman zaman diğer devletleri de yanına çekerek Bâbü'lî'ye baskı yapmaya başladı. 1880 yılından itibaren Ermeni cemaatinin âdeti tek hâmis kesilen İngiltere, o zamana kadar takip ettiği Osmanlı toprak bütünlüğünün korunması politikasını terkederek Anadolu'da ve Ortadoğu'da kendisine bağlı küçük devletler kurma ça-

lışmalarına girdi. 1895 yılında Almanya'ya müracaat ederek Anadolu'nun nüfus bölgelerine ayrılması teklifinde bulundu, 1898'de aynı teklifi Rusya'ya da yaptı. Teklife göre Bağdat'ın kuzeyi Ruslar'a, güneyi de İngilizler'e ait olacaktı.

II. Abdülhamid, Balkanlar'da oynanan oyunun aynen Anadolu'da da oynanmak istendiğini görerek Anadolu ıslahatına daima karşı çıktı. Çeşitli diplomatik manevralarla büyük devletlerin Ermeniler lehine Anadolu'da yapılmasını istedikleri ıslahata engel oldu. Artık Balkanlar'ın kaybedildiğini gören, Ortadoğu'da bütün gayretlerine rağmen tam bir hâkimiyet kuramayan padişah bütün dikkatini Anadolu'ya çevirdi. Türkler'in tek dayanağının Anadolu olduğunu savunan Sultan Abdülhamid, Ermeniler'i Anadolu'da bağımsızlığa götürecektir olan Berlin Antlaşması'nın 61. maddesinin uygulanmasını her seferinde bir bahane ile önledi. Ayrıca bu yüzden, Ermeni meselesi konusunda diğer devletlere göre daha olumlu davranan ve 1880 yıllarından itibaren Anadolu'da birtakım iktisadî yatırımlara giren Almanya'ya daha fazla yaklaştı. Padişahın siyasî bir ittifak yerine Almanlar'la iktisadî iş birliğine girişmesi ve bu yolla devleti güçlendirerek muhtemel bir dış müdahaleye karşı tedbir alması diğer devletlerin gözünden kaçmadı. Öte yandan Almanya'nın Anadolu'daki faaliyetleri de İngiliz politikacıları endişeye düşürdü. Gerçekten de Almanya her çareye başvurarak Türkiye'yi kendi tarafına çekmeyi başarmıştı. Alman İmparatoru II. Wilhelm'in 1898'de padişahı resmen ziyaret etmesinden sonra Anadolu Demiryolu Şirketi'ne Haydarpaşa rıhtımı inşa imtiyazı tanıdığı gibi bir yıl sonra Bağdat demiryolu imtiyazı da Almanlar'a verildi.

Anadolu'da yabancı teşebbüslerin artmasından endişeye kapılan Rusya, kendi sınırına yakın olan Doğu Anadolu'da demiryolu yapımı imtiyazının yabancılara verilmesinden vazgeçilmesini ve bu bölgedeki demiryollarının sadece Ruslar ve Türkler tarafından inşa edilmesini Osmanlı hükümdarından istedi. Rusya'nın istekleri 1900'de yapılan bir anlaşma ile kabul edildi.

1904-1908 yıllarında büyük devletler Anadolu'da ve Ortadoğu'da kendi hâkimiyetlerini kurmak için birbirleriyle mücadele ederlerken Osmanlı İmparatorluğu da büyük bir malî buhran içindeydi. Bu malî güçlükler yüzünden yabancı

devletlerin kontrolü daha da arttı. Abdülhamid'in tahttan indirilmesinden sonra ise iktidarı ele geçiren İttihatçılar'ın takip ettikleri politika yüzünden devlet, siyasî bakımdan iki kutba ayrılan devletler topluluğundan hızla Almanya cephesine doğru kaydı.

Bununla beraber I. Dünya Savaşı sırasında müttefiklerin Osmanlı Asyası'nda ön plana aldıkları hedef, Dünya Harbi'nden önce ele geçirilen özel çıkar bölgelerini birbirlerine karşı korumaktı. Böylece Doğu Anadolu'da harekât Rusya'ya, Mezopotomya'da İngiltere'ye, Suriye ve Filistin kıyılarında da Fransız donanmasına ait olacaktı. Ancak Anadolu'nun paylaşılması konusunda 1915'te müttefikler arasında anlaşmazlık çıktı. İngiltere ve Fransa savaş sonuna kadar Boğazlar meselesinin ertelenmesini istedikleri halde Rusya Boğazlar'ın kendisine verilmesinde ısrar etmekteydi. Nitekim 1915 yılı ilkbaharında Rusya'nın Almanya'ya karşı kazandığı başarılar, Macaristan ovalarına kadar ilerlemesi ve doğuda Kafkaslar'da elde ettiği üstünlük İngiltere ve Fransa tarafından endişeyle karşılandı. Öte yandan her iki devlet Boğazlar'ı ele geçirme konusunda Rusya ile Almanya'nın anlaşabileceği ihtimaline karşı harekete geçerek 1915'te Çanakkale'de çıkarma harekâtına başladılar. Bununla birlikte Rusya'dan da bir filo ile İstanbul'u zorlamasını istediler. Ancak Rusya, donanmasının yetersizliğini ileri sürerek bunu kabul etmedi; fakat bir taraftan da İngiltere ve Fransa'nın İstanbul'u ele geçirmelerinden çekindiği için iki müttefikini Boğazlar konusunda bir anlaşmaya zorladı. 4 Mart 1915'te İngiltere ve Fransa'ya verdiği nota ile İstanbul ve Çanakkale boğazlarıyla Marmara'nın batı kıyıları, Midye-Enez hattına kadar güney Trakya, İstanbul Boğazı'nın doğu kıyısı, Sakarya nehri ile İzmit körfezinin sonradan tesbit edilecek bir noktası arasında kalan toprakların ve Marmara denizindeki adaların Rusya'ya verilmesini istedi. İmroz ve Bozcaada'nın kaderinin ise kendisine danışılmadan tayin edilmemesi gerektiğini belirtti.

Rusya'nın bu istekleri İngiltere ve Fransa'nın hoşuna gitmemekle birlikte savaşta aynı cephede yer aldıkları için kabul etmek zorunda kaldılar. İngiltere 12 Mart, Fransa da 15 Nisan 1915'te Rusya'nın şartlarını onayladıklarını bildirdiler. Rusya da İngiltere ve Fransa'nın

Anadolu ve Arabistan'daki özel haklarını kabul ettiğini açıkladı.

İstanbul ve Boğazlar'ın Rusya'ya verilmesi, Fransa ve İngiltere'nin Osmanlı İmparatorluğu üzerindeki ihtiraslarını kamçılıdı ve birtakım paylaşma anlaşmalarının ortaya çıkmasına sebep oldu. Nitekim kendi payını elde etmek için İngiltere'ye başvuran Fransa, Osmanlı İmparatorluğu'nun Anadolu toprakları için de bir anlaşma yapılmasını teklif etti. Fakat İngiltere bu konuda Fransa'nın önce Rusya ile anlaşmasını istedi. Bunun üzerine Fransa'nın Rusya ile 1915 yazında yaptığı görüşmeler sonunda Suriye ile Adana bölgesinin kendisine verilmesini prensip olarak kabul ettirdi. Öte yandan İngiltere'nin Arabistan'a yerleşmek üzere yürüttüğü gizli faaliyetleri öğrenen Fransa, bu devletten de Suriye ve Adana'nın kendisine bırakılmasında ısrar etti. Bu sebeple 1915 sonbaharında üç devlet arasında müzakereler başladı. Görüşmeler 26 Nisan 1916'da bir anlaşma ile sonuçlandı. Bu anlaşmaya Rusya, bağımsız bir Arap devleti veya Arap devletleri federasyonunu kurulmasını, Suriye, Adana ve Mezopotamya'nın İngiltere ile Fransa arasında paylaşılmasını; buna karşılık İngiltere ve Fransa da Erzurum, Van ve Bitlis vilayetleriyle Van'ın güneyinde Fırat nehri, Muş ve Siirt vilayetleri arasında kalan toprakların, ayrıca Trabzon'un batısında sonradan tesbit edilecek bir noktaya kadar Karadeniz kıyılarının Rusya'ya bırakılmasını kabul etti.

Londra'da müzakerelerin sürdüğü bir sırada Kafkaslar'dan harekete geçen Rus ordusu, büyük mücadeleler sonunda 15 Şubat 1916'da Erzurum'u ele geçirdi. Buradan Trabzon, Erzincan, Sivas ve Musul taraflarına yönelen Ruslar, 18 Nisan'da önemli liman şehri olan Trabzon'a ulaştılar. Rusya'nın Doğu Anadolu'dan Irak cephelerine doğru harekâta geçmesi İngiltere ve Fransa'yı telaşlandırdı. Bu sebeple Osmanlı Asyası'na gelecekte verilmesi tasarlanan şeklin esaslarını tayin maksadıyla İngilizler'le Fransızlar arasında gizli müzakerelere başlandı. Görüşmelerin konusu sadece Türk topraklarının taksimi değildi; aynı zamanda Rus saldırısını belli bir çerçeveye içermesi almak gayesini de güdüyordu. Çünkü Rus ordusunun Musul bölgesine gittikçe daha çok yaklaşması, petrol yatakları açısından Fransız ve İngiliz yönetimlerini ciddi olarak korkutmaktaydı.

Bu sebeplerle Rusya'nın Anadolu'daki kazançlarını tesbit edecek bir anlaşmanın imzalanması için harekete geçtiler. Bunun sonucunda müttefiklerin gizli anlaşmalarını kesinlikle belgeleyen Sykes-Picot Antlaşması ortaya çıktı. 9 ve 16 Mayıs 1916'da karşılıklı verilen notalarla belirlenen bu antlaşmaya göre Adana ve Mersin bölgeleri ile Suriye kıyıları Fransa'nın, Bağdat-Basra arasındaki Dicle ve Fırat bölgesi İngiltere'nin olacaktı. Diğer topraklarda kurulacak Arap devleti veya Arap devletleri federasyonu da İngiltere ile Fransa arasında nüfuz bölgelerine ayrılıyordu. Sykes - Picot Antlaşması gereğince Rusya Doğu Anadolu'nun büyük bir kısmını alacaktı. Müttefiklere göre, bu bölgeyi almakla Rusya Küçük Asya'da jandarmalık görevini üstleniyor, müttefikler böylece o bölgede işgal ordusu bulundurmak külfetinden kurtulmuş oluyorlardı. Öte yandan Rusya da Sykes - Picot Antlaşması'na Türkiye'nin bilfiil ve tamamen taksimi gözüyle bakıyordu. Rusya İstanbul'u almakla kendi tabiiyeti altında bir Türkiye vücuda getirecekti. Çar hükümeti Türkiye'ye denize çıkabilmesi için İzmir'de bir mahreç bırakılmasını istiyordu. Bu davranışıyla İzmir'i zaptederek veya nüfuz alanı içine alarak iktisadî ve askerî önemi olan bir dayanak noktası daha elde etmeyi düşünüyordu. Bu durumu çok iyi değerlendiren müttefikler, İzmir'i almak için İtalya ile Rusya arasındaki iddialı çekişmede İtalya'dan yana çıktılar.

20 Mayıs 1915'te İtilâf devletleri yanında I. Dünya Savaşı'na katılan İtalya, 1916 Nisan ve Mayısında İngiltere, Fransa ve Rusya arasında yapılan anlaşmalardan haberdar edilmemişti. Fakat İtalya anlaşmayı sezmiş ve bunu müttefiklerine bildirmişti. Müttefikler de kesin bir anlaşmanın söz konusu olmadığı, sadece Osmanlı İmparatorluğu'nun paylaşılması hakkında bir fikir alışverişi yapıldığı cevabını vermişlerdi. İtalya da Anadolu'da Antalya, Mersin ve İzmir'in kendisine kesin olarak bırakılmasını istiyordu. Ancak Rusya'da Şubat 1917 ihtilâlinin patlak vermesi ve çarlığın yıkılması İtalya'yı korkuttu. İsteklerinin kabulü için İngiltere ve Fransa'ya baskıda bulundu. Fransa, Antalya ile Mersin'in İtalya'ya verilmesini istemiyordu. Fakat İtalya'nın ısrarları üzerine üç devlet arasında 19-21 Nisan 1917'de St. Jean de Maurienne Anlaşması imzalandı. Buna göre İtalya 1916'da İngiltere, Fransa ve Rusya arasında imzalanan anlaşmaları

kabul ediyordu. Buna karşılık Mersin hariç Antalya, Konya, Aydın ve İzmir bölgeleri İtalya'ya veriliyordu. İngiltere ve Fransa İzmir'de birer serbest liman kurabilecekler, aynı şekilde İtalya da Mersin, İskenderun, Hayfa ve Akkâ'da serbest limana sahip olacaktı. Ancak bu anlaşmanın yürürlüğe girmesi Rusya'nın da onaylamasına bağlı tutulmuştu. Geçici Rus Bolşevik hükümeti ise iktidardan düşünceye kadar bunu onaylamadı. Bu durum harpten sonra toplanan barış konferansında İtalya ile müttefiklerin arasının bozulmasına yol açtı.

Rusya'da çıkan Ekim ihtilâli ve Rusya'nın savaşan devletler arasında çekilmesi, müttefik hükümetler diplomatlarının evvelce hazırlamış oldukları Anadolu'nun taksimi planlarını kökünden bozduğu gibi, Bolşevikler'in bu gizli anlaşmaları yayımlamalarıyla da bunları bütün dünya öğrenmiş oldu. Rus askerlerinin Doğu Anadolu'dan çekilmesinden sonra buralar tekrar Türk ordusunun yönetimine girdi. 3 Mart 1918'de Osmanlı Devleti'yle Sovyet Rusya arasında imzalanan Brest-Litovsk Barış Antlaşması ile Doğu Anadolu tamamen Osmanlı idaresine geçti. Rusya 93 Harbi'nden beri işgal altında tuttuğu Kars, Ardahan ve Batum'u da geri verdi. Osmanlı Devleti Kafkaslar'daki boşluktan faydalanarak Bakü petrolerini ele geçirmek üzere harekete geçti. Aynı amaçla İngiltere de Kafkasya'ya asker sevketti. 1918 Eylülünde Türk birlikleri Bakü'ye girdi.

Osmanlı ordusu Kafkaslar'da ilerlerken Filistin ve Irak cephelerinde durum kötüleşmekteydi. Eylül ve ekim aylarında Amman, Şam ve Beyrut düştü. Yıldırım orduları kumandanlığına getirilen Mustafa Kemal Paşa Anadolu'yu savunmak için kuvvetlerini Toroslar'a çekmeye başladı. 447.000 kişilik İngiliz ordusu Musul'u almak üzere harekete geçti. 29 Eylül 1918'de Bulgaristan'ın savaştan çekilmesi üzerine Osmanlı Devleti'nin Almanya'dan sağladığı askerî malzeme akışı durdu. Talât Paşa kabinesi istifa ederek on yıllık İttihat ve Terakki iktidarı sona erdi ve yeni hükümeti İzzet Paşa kurdu. Bulgaristan'ın savaştan çekilmesinden sonra İngiltere ve Fransa Trakya'da yedi tümenlik bir birlik kurup İstanbul ve Boğazlar üzerine harekete hazırlandıkları bir sırada İzzet Paşa mütareke istedi. 30 Ekim 1918'de imzalanan Mondros Mütarekesi'ne göre bütün cephelerde ateşe son verilecek

ve herkes bulunduğu yerde kalacaktı. Buna rağmen 1 Kasım 1918'de mütareke hattını çiğneyerek 5 Kasım'da Musul'u işgal eden İngilizler, 9 Kasım'da da İskenderun'a girdiler. İngiliz, Fransız, İtalyan ve Yunan gemilerinden oluşan altmış bir parçalık İtilâf filosu İstanbul'a gelerek asker çıkardı. Aynı gün Mustafa Kemal Paşa da İstanbul'a geldi. Fransızlar 17 Aralık'ta Mersin ve Antep'i, 22 Şubat 1919'da Maraş'ı, 24 Mart'ta Urfa'yı, bir süre sonra da Tarsus, Adana ve Pozanti'yı işgal ettiler. Bu arada İtalyanlar Antalya'da, Yunanlılar da İzmir bölgelerinde çıkarma hareketine başladılar. Batı Trakya Yunan, Doğu Trakya da Fransız kontrolü altına girdi. Osmanlı hükümetinin bu işgallere karşı yaptığı protesto ve şikâyet seslerine İtilâf devletleri kulaklarını tıkıyorlardı. Bu arada Osmanlı İmparatorluğu sınırları içinde Türk olmayan unsurlar, özellikle Ermeniler ve Rumlar Wilson prensiplerinden ve İtilâf devletlerinin diğer gösterişli vadelerinden faydalanarak 1918 sonu ve 1919 başlarında Osmanlı İmparatorluğu'ndan aşırı ölçüde toprak isteğinde bulunmaya başladılar. Kısacası, Amerika hariç, diğer İtilâf devletleri savaş sırasında imzaladıkları gizli antlaşmalara dayanarak Osmanlı İmparatorluğu'nun mirasını paylaşmaya çalışıyorlardı. İngiltere Irak, Filistin ve Arabistan'ın peşinde koşuyor, Fransa Suriye ve Çukurova bölgesine, İtalya da İzmir, Adana ve Mersin dahil olmak üzere Anadolu'nun güney kıyılarına göz dikiyordu. 18 Ocak 1919'da Paris'te toplanan barış konferansında İngilizler'in büyük gayretleriyle İzmir Yunanlılar'a verildi. Yunan kuvvetleri Amerikan, İngiliz ve Fransız savaş gemilerinin koruyuculuğunda 15 Mayıs 1919'da İzmir'e çıktı. İstilâci Yunan kuvvetleri İzmir ve dolaylarında büyük katliamda bulundular. Yunanlılar'ın İzmir'e çıkması ve yaptıkları zulüm memleketin her tarafında nefretle karşılandı ve bu olayı tel'in eden mitingler düzenlendi; Redd-i İlhak ve Müdâfaa-i Hukuk cemiyetleri kuruldu. Sultan Vahdeddin, Mustafa Kemal Paşa'yı 9. Ordu müfettişi sıfatıyla, görünüşte Anadolu'daki hadiseleri yatıştırmak, gerçekte ise millî mücadeleyi örgütlemek üzere Anadolu'ya gönderdi. Yunanlılar'ın İzmir'i işgallerinden dört gün sonra Samsun'a çıkan Mustafa Kemal millî mücadeleye hemen faaliyete geçti. Anadolu'da bulunan ordu kumandanları ile Amasya'da buluşarak harekât planı tesbit edildi ve

bir bildiri yayımlandı (21 Haziran 1919). Erzurum (23 Temmuz) ve Sivas kongrelerinde (4 Eylül) vatanın kurtarılması için önemli kararlar alındı. Sivas'ta bütün Redd-i İlhak cemiyetleri birleştirilerek Anadolu ve Rumeli Müdâfaa-i Hukuk Cemiyeti kuruldu. Bir temsil heyeti seçilerek işleri yürütmesi konusunda bu heyete yetkiler verildi.

Anadolu'da başlayan Millî Mücadele hareketini durdurmak için çeşitli yollara başvuran işgalciler, 16 Mart 1920'de İstanbul'u resmen işgale başladılar. Meclis-i Meb'ûsan'ı basarak dağıttılar. Fakat bir ay kadar sonra Ankara'da Büyük Millet Meclisi açıldı (23 Nisan 1920). Bu meclis öncelikle vatanın düşmandan temizlenmesi için çalışmalara başladı.

İtilâf devletleri başkanlarından oluşan yüksek konsey, Türkiye'ye kabul ettirilecek barış şartlarına son şeklini vermek amacıyla 19 Nisan 1920'de San Remo'da oturumlara başladı. Çeşitli yönlerden yapılan uyarılara rağmen İngiliz Başbakanı Lloyd George ile Yunan Başbakanı Venizelos'un etkisi altında kalan yüksek konsey, beş gün süren görüşmeler sonunda ileride Sevr'de Türkler'e zorla kabul ettirilecek olan antlaşma tasarisinin ana hatlarını kaleme aldı. Antlaşma tasarisinin başlıca şartları şunlardı: Türkiye'nin Avrupa'daki sınırı Çatalca'dan geçecek; İstanbul Türk hâkimiyetinde kalmakla birlikte, antlaşma şartları uygulanmadığı takdirde, İtilâf devletleri bu şartları değiştirebilecek; Boğazlar İtilâf devletlerinden oluşan bir komisyon tarafından denetlenecek; Ermenistan'ın bağımsızlığı tanınacak; savaştan önce ve savaş sırasında İtilâf devletleri arasında gizli antlaşmalarla tesbit edilen bölgelerin Osmanlı Devleti'nden ayrılmasını Türk hükümeti kabul edecek; bütün Türk savaş gemileri İtilâf devletlerine terkedilecek; İtilâf devletlerine savaştan önce verilen imtiyazlar korunacak ve kapitülasyonlar yürürlükte kalacaktı.

Bu anlaşmaya ek olarak İtilâf devletlerinin aralarında imzaladıkları bir üçlü sözleşme ile de Türkiye'de adli ve malî sistemin gelişmesi, jandarma ve polis gücünün teşkilatlandırılması, azınlıkların korunması ve ekonomik kalkınmanın sağlanması sözde karar altına alındı. İtilâf devletleri bu sözleşme ile Türkiye'yi nüfuz bölgelerine ayırarak kendi aralarında bölüşüyor, bu bölgelerdeki faaliyetlerini sürdürmek için birbirle-

rini desteklemeye söz veriyorlardı. Bunları yaparken de Türkiye'ye yardımda bulunmalarını bizzat Osmanlı hükümetinin istediği bahanesini öne sürüyorlardı.

İstanbul'daki İtilâf yüksek komiserleri, 20 Nisan'da Bâbiâli'ye bir nota göndererek barış şartlarını almak üzere bir Türk delegasyonunun gönderilmesini istedi. 30 Nisan 1920'de Paris'e hareket eden Osmanlı heyetine 11 Mayıs günü barış şartları resmen tevdi edildi ve bu şartlara bir ay içinde yazılı olarak karşılık verilmesi istendi. Halbuki Mustafa Kemal Paşa ve Büyük Millet Meclisi, İstanbul Murahhas Heyeti'nin Türk milletini temsil etmediğini ve barış konferansının Türkiye'nin herhangi bir bölümüyle ilgili kararını kabule de yetkili olmadığını vurguluyordu.

Osmanlı İmparatorluğu'nu ölüme mahkûm eden barış şartları açıklanır açıklanmaz bütün Türkiye yasa boğuldu. Bütün gözler tek kurtuluş ümidi olarak Ankara'ya çevrildi. Damad Ferid Paşa hükûmeti, Ankara'nın karşı çıkmasına rağmen 10 Ağustos 1920'de Sevr Antlaşması'nı imzalamak zorunda kaldı. Türkiye'nin her yanında 10 Ağustos yas günü olarak kabul edildi ve Türkçe gazeteler siyah çerçeve içinde yayımlandı. Mağazalar kapatılarak memleketin kurtuluşu için bütün camilerde toplantılar düzenlendi. Sevr, barış antlaşması değil savaş antlaşması olarak kabul edildi. Memleketin savaş ganimeti olarak kasten ve oldukça cüretli bir şekilde bölünmesine karşı millî mukavemet gittikçe kuvvetlendi.

İtilâf devletleri, özellikle İngiltere Sevr Antlaşması şartlarını Türkler'e zorla kabul ettirmek amacıyla Yunanlılar'ı araç olarak kullandı. İzmir bölgesindeki Yunan ordusu, müttefik yüksek konseyinin kararı doğrultusunda, 22 Haziran 1920'de Orta Anadolu'ya doğru harekete geçti. Doğu ve Güneydoğu Anadolu'da ise Ermeniler'i ileri sürmek suretiyle işgallere başlandı. Buna karşılık Türk kuvvetleri önce Doğu Anadolu'yu, daha sonra Güney Anadolu'yu düşmandan temizledi. I ve II. İnönü, Sakarya ve Dumlupınar zaferleriyle 9 Eylül 1922'de Yunanlılar İzmir'de denize döküldü. 11 Ekim 1922'de Mudanya Mütarekesi imzalandı. Uzun müzakerelerden sonra 24 Temmuz 1923'te kabul edilen Lozan Antlaşması ile Anadolu ve Doğu Trakya'da kurulmuş olan Türkiye'nin istiklâlî resmen tanınmış oldu.

BİBLİYOGRAFYA :

- G. Jaeschke, *Türk Kurtuluş Savaşı Kronolojisi: Mondros'tan Mudanya'ya Kadar (30 Ekim 1918-11 Ekim 1922)*, Ankara 1970; a.mlf., "İngiliz Belgelerinin Işığında Yunanlıların İzmir Çıkartması" (trc. Mihin Eren), *TTK Belleten*, XXXII/128 (1968), s. 567-576; Bayur, *Türk İnkılabı Tarihi*, II/3, s. 1-16; III/2, s. 94-142; III/4, s. 1-32, 701-791; E. E. Adamof, *Sovyet Devlet Arşivi Gizli Belgelerinde Anadolu'nun Taksimi Planı* (trc. Babaeskili Hüseyin Rahmi), İstanbul 1972; L. Evans, *Türkiye'nin Paylaşılması: 1914-1924* (trc. Tefvik Alanay), İstanbul 1972, s. 51-85, 156, 187, 213; L. Rathmann, *Alman Emperyalizminin Türkiye'ye Girişi* (trc. Ragıp Zaraklı), İstanbul 1976, s. 27-77, 121-145; Orhan Kurmuş, *Emperyalizm'in Türkiye'ye Girişi*, İstanbul 1977, s. 9-39, 57-82, 86-96, 182-208; Utkan Kocatürk, *Atatürk ve Türkiye Cumhuriyeti Tarihi Kronolojisi: 1918-1938*, Ankara 1983, s. 1-390; Cevdet Küçük, *Osmanlı Diplomasisinde Ermeni Meselesinin Ortaya Çıkışı: 1878-1879*, İstanbul 1985, s. 1-16; Fahir Armaoğlu, *20. Yüzyıl Siyasî Tarihi: 1914-1980*, Ankara 1987, s. 15-55, 114-118, 124-141; Salâhi R. Sonyel, *Türk Kurtuluş Savaşı ve Dış Politika*, Ankara 1987, I, 1-51, 63-73, 159-214; Ankara 1986, II, 74-140; a.mlf., "İngiltere Dışişleri Bakanlığı Belgelerinin Işığında 1919 İngiliz-Osmanlı Gizli Antlaşması", *TTK Belleten*, XXXIV/135 (1970), s. 437-449; Bekir Sıtkı Baykal, "İzmir'in Yunanlılar Tarafından İşgali ve Bu Olayın Doğu Anadolu'daki Tepkileri", a.e., XXXIII/132 (1969), s. 517-572.

CEVDET KÜÇÜK

III. İDARİ, EKONOMİK ve KÜLTÜREL HAYAT

1. İdarî ve Adli Sistem. 1071 Malazgirt Zaferi'yle Anadolu'nun kapıları Türkler'e açıldıktan sonra burada kısa zamanda bir idarî teşkilât kurulmuştur. Eski Türk geleneğinin devamı olarak ülke hükümdar ve ailesinin ortak malî kabul edildiğinden hükümdarın oğulları ülkenin çeşitli yerlerine idareci olarak gönderilmiştir. Anadolu'da bunun en tipik örneği II. Kılıcarşan döneminde görülmektedir. Bu hükümdar on bir oğlunu Anadolu'nun çeşitli şehir ve bölgelerine melik olarak göndermiş ve bir idarî taksimat meydana getirmiştir. Bu dönemde subaşılık, vilâyet, divan gibi idarî birimler kullanılmakta olup şehir, kasaba ve diğer yerleşim bölgeleri Aksarayî, Ebû'l-Fidâ, Ömerî ve İbn Battûta gibi müelliflerin eserlerinde açıklanmıştır.

Selçuklular zamanında Anadolu şehirlerinin Ortaçağ geleneğine uygun olarak birer unvana sahip olduğu görülmektedir. Kaynaklarda sıkça rastlanan ve genellikle "dâr" kelimesiyle başlayan bu lakaplar şunlardır: Aksaray: dârüz-zafer; Amasya: dârülüz; Âmid (Diyarba-

kır): dârülfahr; Ankara: dârücelâl; Denizli (Lâdik): dârüssagr; Erzurum: dârücelâl; Erzincan: dârünnasr; Harput: dârülfevz; Kayseri: dârülfeth, dârülmülk; Konya: dârülmülk; Malatya: dârürrifâ; Niğde: dârülpehlevaniyye; Niksar: dârülikbâl; Samsun: dârüssagr; Sivas: dârüla'lâ; Sinop: cezîretülüşşâk; Tokat: dârünnusret; Akşehir-i Erzincan: dârünnüzhe; Tercan: dârülemân. Bu unvanlar daha sonra da devam etmiştir.

Osmanlı Devleti beylik olarak teşekkül ettikten sonra Anadolu'da fethedilen yerlerde idarî birimler teşkil edildi. Başlangıçta Orhan Gazi zamanında Sultan-önü, Hüdâvendigâr-ili, Koca-ili ve Karasi-ili adıyla dört sancak vardı ve bunlardan Hüdâvendigâr hükümdarın idaresinde idi. Anadolu ve Rumeli'de fetihler sonucu elde edilen topraklar üzerinde yeni sancaklar oluşturuldu. Bu sancakları bir birlik altında toplamak için Rumeli ve Anadolu eyaletleri kuruldu. Anadolu'daki beyliklerin hâkimiyetine birer birer son verildikçe buralar genellikle sancak merkezi haline getirilerek yeni eyaletler teşkil edildi ve XVII. yüzyıl başlarında en gelişmiş şeklini aldı.

Osmanlı Devleti'nin idarî taksimatını veren resmî belgelerle (BA, MAD, nr. 563; BA, KK, nr. 262, 266; TSMA, D. 5246) *Ayn Ali Risâlesi*, *Sofyalı Ali Çavuş Risâlesi*, *Cihannümâ* gibi kaynaklar yer yer farklı bilgiler vermekle birlikte, bunlar ortak olarak değerlendirildiğinde Anadolu'daki eyaletler Anadolu, Adana, Karaman, Erzurum, Kars, Diyarbakir, Maraş (Zülkadriye), Rum (Sivas), Van, Halep (sadece Antakya, Birecik, Kilis sancakları), Çıldır (bazı sancakları Anadolu'da), Kaptanpaşa (sadece Biga, Karasi, Sığla, İçel, Alâiye sancakları) şeklinde sayılabilir. Bu eyaletlerin her birinin sahip olduğu sancaklar tarihi seyir içinde değiştiğinden ve kısmen de eksik tesbitlerden dolayı kaynaklarda oldukça farklı biçimde verilmektedir.

Genel idarî ve askerî birim olan sancakların dışında, Doğu Anadolu'da irsi olarak mahallî aileler tarafından "hükümet" adıyla idare edilen mîr-i mîrânîlık ve yurtluk-ocaklık adı verilen birimler bulunmakta idi. Bunların hâkimleri doğrudan doğruya merkeze karşı sorumlu idiler. Her yıl belirli bir vergi verirler ve gerektiğinde askerleriyle, bağlı bulundukları eyaletin beylerbeyinin idaresinde savaşa katılırlardı. *Ayn Ali Risâlesi'*ne göre bunların sayısı dokuz kadardı.